

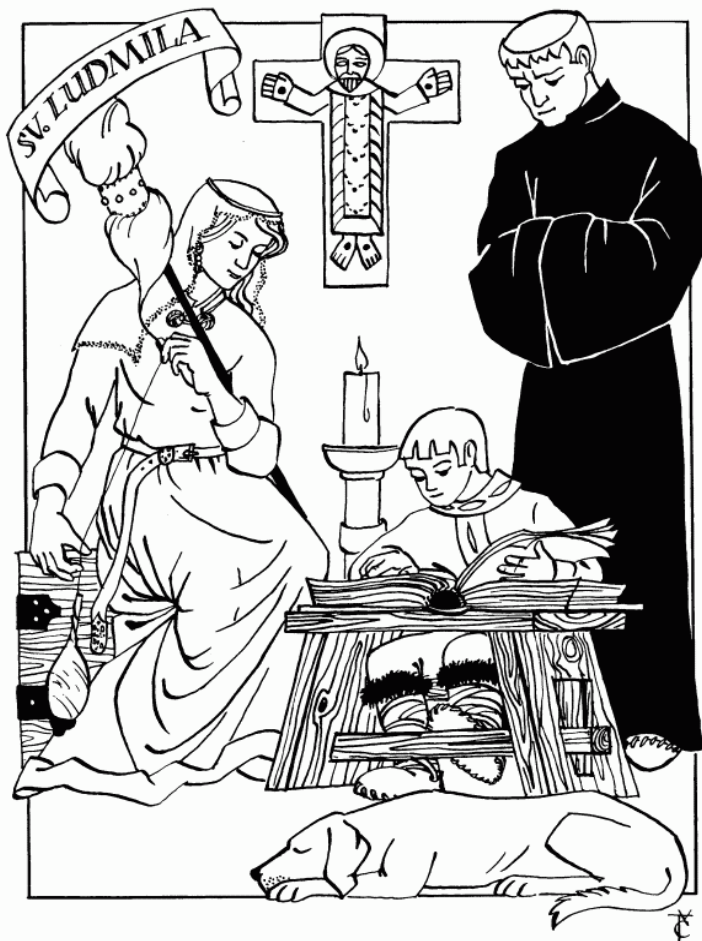

SVATÁ LUDMILA vzor křesťanské vychovatelky

Tato česká svěřice se narodila v roce 860 na hradě Pšov u Mělníka. Když vyrostla, byla provdána za Bořivoje, s nímž měla 6 dětí. Přijali křest od samotného sv. Metoděje.

V roce 889 ovdověla a na vladařský stolec nastoupili její synové, nejdříve Spytihněv I. a poté Vratislav I., jehož manželkou se stala Drahomíra. Byla to ona, která v době svého regentství (zástupně vlády za nezletilého Václava) donutila odejít Ludmilu na hrad Tetín. Ani to jí však nestačilo a nakonec poslala dva své služebníky, kteří Ludmilu zavraždili. Udušili ji jejím vlastním závojem (roku 921).

Po nástupu k vládě Václav donutil svoji matku za tento čin odejít na hrad Budeč, naopak tělesné ostatky svojí babičky nechal přenést do svatojiřského chrámu na pražský Hrad (roku 924), což tehdy bylo chápáno jako akt svatořečení.

Vliv sv. Ludmily na svatého Václava je patrný nejen z tohoto přenesení ostatků, ale také z pozdějšího života tohoto našeho knížete. Podle tradice vyučovala kněžna Ludmila svého vnuka Václava ve slovanské řeči a písmu, ale především v křesťanské víře. Ludmila tak křesťanskou víru nejen přijala, víra pronikala celý její život a tuto víru také předala dále.

Rozhodně se neřídila falešnými představami, mnohdy dnes zastávanými i křesťany, že „až dítě vyroste, tak se samo rozhodne“. Křesťanská víra není jen nějaký pocit, ale zakládá se na pravdivých historických událostech. Jestliže se máme pro pravdu rozhodnout, musíme ji znát, abychom ji mohli odlišit od falše. Jak se mohou děti, až vyrostou, rozhodnout pro Bo-

ha, když bychom jim o Bohu neřekli, tuto pravdu tajili nebo dokonce znemožnili Boha poznat. V souvislosti se svatou Ludmilou (svátek má 16. září) bychom si mohli uvědomit, jak důležité je pro dětský věk výchova ve víře v Krista. A naopak, kam vede cesta lhostejnosti k Božím zákonům a zapírání křesťanské víry, kterou si vybrala Drahomíra, a která ji dovedla až k činu vraždy.

Na Tetíně, místě mučednické smrti svaté Ludmily, stojí kostel, na jehož hlavním oltáři je zajímavý obraz, jak sv. Ludmila a kněz Kaich vyučují mladého Václava (moderní podoba tohoto obrazu je v našem článku). Neznáme jiné události ze života této svěřice (pokud nepočítáme její smrt), které by byly hodny naší pozornosti a hluboké úcty i následování – než právě její výchovné umění. Někomu se to může zdát málo, přesto je to mnoho, vždyť to málo v konečném důsledku přineslo našemu národu dalšího svěřice a patrona české země - sv. Václava.

(P. Jiří Špiřík)

Marek Orko VÁCHA Rada zkušeného kněze a vychovatele dospívající křesťanské mládeži

Neboj se a jdi!

Neboj se zpochybnit všechno, co se týče víry. Neboj se tím procesem projít. Víra, kterou ti předali rodiče a možná katechetky ve škole, byla nutně víra upravená pro dětské chápání, protože jsi byl tehdy dítě. Teď už nejsi, teď se neboj zpochybnit veškeré svaté pravdy svaté víry: **žádná otázka není zakázána** a můžeš ze stolu shodit všechno. Rodiče a faráři a zbožní učitelé z tohoto procesu obvykle nejsou příliš nadšeni, protože se otvíráš riziku, že o svoji víru přijdeš, že Tvoje hledání Tě zavede jinam nebo nikam.

Jenomže **je to nutné!** Když to neuděláš, Tvoje víra zůstane stále *dětská* a postupně během let *děťská* a stane se z Tebe *fundamentalista* – ze strachu, že by to přece jen možná tak nemuselo být, budeš lpět na liteře, rituálech a budeš odsuzovat všechno a všechny, kdo to dělají trochu jinak, třeba jen o milimetr jinak!

Ty ale už teď nemůžeš opírat svou víru o víru rodičů. Nech je trochu trnout úzkostí a nech je, ať se za Tebe vroucně modlí – je to zdravé pro ně i pro Tebe. Dospívání obecně bolí. Tebe i všechny kolem.

Židovství a křesťanství si troufalo udělat věc, na kterou si zatím islám netroufl – podívat se na své posvátné texty očima textové kritiky, rozcupovat svatá Písma slovo za slovem, rozzebrat je jako jakýkoliv jiný text, srovnat překlady, poukázat na nesrovnalosti, hledat paralely s nesvatými texty v okolí a podobně.

Udělej to taky tak: **čti všechno, ptej se na cokoliv, modli se nebo se nemodli...** a ano, riskuješ, že se z Tebe stane třeba budhista nebo šintoista nebo ateista... **jiná cesta ale NENÍ.** Žádná kniha není zakázána a nauč se být kritický ke všemu, co čteš nebo slyšíš. Úplně ke všemu! Tavení rudy či zlata může nakonec skončit i skokem víry – objevíš, že víra má smysl a stane se u Tebe dospělou. Třeba taky zjistíš, že mnohé chytré a horké mladé hlavy, přesně takové, jako jsi dnes Ty, se rodily ve všech staletích, a nebály se zpochybnit si všechno. Věci, o kterých uvažuješ ty, už jsou mnohokrát promyšleny a vyargumentovány, a neboj se, že by v tom intelektuálním víru mohlo zůstat něco utajeno. Těm lidem šlo skutečně o pravdu stejně jako Tobě a úplně stejně jako Ty se nebáli položit jakékoliv otázky...

Jejich jména vystupují dodnes z dějin: Origenes, svatý Dominik, Tomáš Akvinský, Terezie z Avily, John Newman, Gilbert Chesterton, Edith Stein, Jacques Maritain, Carlos Caretto, Thomas Merton, z českých třeba Jan Zahradníček, a mnoho, mnoho dalších.

Zůstaň klidný, byly to osobnosti, ne slepé stádo. Pochopíš (když se budeš ptát a skutečně hledat), že **víra je víc než ta z první či druhé třídy základní školy**, jak jsi ji znal doposud. Pokud někdo zpívá o „pampeliškách ve žlutém klobouku“ ještě ve dvaceti, je to jeho věc – ale o dospělé víře to moc nesvědčí. *Ty už bys nemusel!*

Marek Orko Vácha (*14. září 1966 Brno) je římskokatolický kněz, přírodovědec, pedagog a spisovatel.

Slouží jako farář lechovické farnosti brněnské diecéze a kaplan Římskokatolické akademické farnosti při kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze. Na akademické půdě působí ve funkci přednosty Ústavu etiky a humanitních studií 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy, kde je i předsedou akademického senátu. Specializuje se na otázky evoluční biologie a lékařské etiky.

Ve skautu získal přezdívku „Orko“ ze zkratky pro „Orlí oko“, kterou používá také ve svém jménu.

Zúčastnil se dvou expedic do Antarktidy (1997 a 2000) na základnu Eco Nelson na ostrově Nelson společně s Jaroslavem Pavlíčkem.

Některé jeho citáty:

- *Ježíš říká „nazval jsem vás přáteli“, tedy ne dětmi autoritativního otce a starostlivé matky církve, po kterých se chce především bezpodmínečná poslušnost, následování příkazů, jejichž porušení je přísně trestáno, nýbrž přáteli, spoluvůrci, partneři ve stvoření...*

- *Někdy se ptám sám sebe, kolik katolíků nás musí ještě zbýt, abychom jiný způsob žití své víry nechápali jako osobní urážku nebo jako urážku Boha a katolické církve... toužím po církvi hledajících, církvi pokorných, kteří nemyslí, že kdo vidí věci jinak, je hned heretik.*

Po prezidentských volbách v CZ:

- *Jak je vlastně vůbec možné, že tolik lidí dalo přednost lži před pravdou, Rusku před Evropou, vulgaritě před zdvořilostí? Kde se ty hlasy pro ten podivný hradní spolek vzaly? Jak je možné, že po pěti letech vůbec někdo dal Zemanovi svůj hlas?...*

ROK 2018

víc smutných než radostných výročí:

1918 – konec 1. světové války a vznik Československa

1938 – začátek 2. světové války

1948 – začátek komunistické krutovlády

1968 – okupace Československa a začátek emigrace

Jako příklad způsobu „lidové vlády komunistů“ v Československu uvádíme životní příběh jednoho moravského kněze:

P. František Adamec se narodil v roce 1922 v Dědicích u Vyškova (zároveň údajné místo narození Klementa Gottwalda, první komunistického prezidenta CZ). Rozhodně nešel ve stopách tohoto „slavného“ rodáka. Vybral si zcela jinou životní pouť, která přinesla mnoho bolesti a utrpení. Stal se knězem a nechal se vždy vést Bohem. To mu také pomáhalo stát na té správné straně a snášet nejedno ponížení. Komunistický režim ho za jeho přesvědčení odsoudil k deseti letům vězení. Prošel uranovými doly na Jáchymovsku, věznicemi na Borech, ve Valdicích a v Ruzyni.

Až dlouhá léta po propuštění se mohl vrátit ke svému kněžskému povolání, které vykonával až do roku 2009. Poslední dva roky života trávil na odpočinku v klášteře Milosrdných sester sv. Vincence v Kroměříži. Tam 15.11.2011 zemřel.

Z jeho pestrého života: Rodina byla velmi chudá, navíc jim vyhořel dům. Nadanému chlapci ke studiu finančně pomohl bezdětný kmotr, a tak mohl v r. 1933 nastoupit do Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži. Během studia se rozhodl stát knězem.

Ještě během 2. světové války začal studovat teologii. Díky vážné nemoci nemusel nastoupit na nucené práce do Německa. Po válce, 5.6.1946 byl vysvěcen v Olomouci na kněze. Brzy byl jmenován duchovním rádcem studentů právě na Arcibiskupském gymnázium v Kroměříži. S mládeží pořádal různé kurzy a letní tábory...

Když v únoru 1948 v tehdejším Československu uchvátili moc komunisté, od začátku byl P. František jejich veřejným odpůrcem. Netrvalo dlouho a 19. února 1949 byl zatčen pro údajný špatný vliv na mládež. V olomoucké vazbě na něm vyšetřovatelé zkoušeli ty nejdrastičtější metody. Např. do něj pouštěli elektrický proud. Hned při prvním výsledku omdlel, skončil v nemocnici, pevně přivázaný k posteli, aby neutekl. Až po třech dnech se probral... Lékař ihned prohlásil: „Schoopen vazby!“ Hned ho vezli pod šibenici, že ho oběsí, aby ho vyděsili. Pak strávil půl roku na samotce. Na stěně podzemní cely uviděl vyrytý křížek s nápisem: „Ježíši, posiluj mě!“ Před ním tam musel být nějaký věřící vězeň. Bachař si toho všiml, že se dlouze dívá na jedno místo, a nechal to místo zalíčit vápnem. Kruté výsledky pokračovaly... Noční můry z těchto výsledků měl ještě léta po propuštění. V noci se budil ze spaní a křičel, aby ho nebili.

V létě 1949 proběhl lidový soud v Olomouci. P. František byl souzen jako vatikánský špión a za nabádání mládeže k emigraci. Nakonec byl odsouzen za velezradu na 4 roky a 10 měsíců. Proti rozsudku se však odvolal k Nejvyššímu soudu. Nový soud mu ještě přidal zkonfiskování veškerého majetku, pokutu 20.000 korun, zákaz vrátit se do Kroměříže, jeden den v každém měsíci pobyt na tvrdém lůžku a bez jídla, zákaz dokončit doktorát (zbýval mu na dokončení pouhý týden). Na otázku soudce, co na to říká, P. František odpověděl, že Kristus také žádný doktorát neměl a co udělal pro svět! Za to mu trest změnili na 10 let!

Prošel mnoha věznicemi, zažil mnoho dalších výslechů a mučení. Na Jáchymovsku se pokusilo několik vězňů o útěk. Chtěli se prokopat ven ze šachty. P. František byl mezi nimi. Někdo to však vyzradil a on byl obviněn z organizování útěku. Mlátili ho železnou tyčí a potom musel ze země slízávat vlastní krev. Už myslel, že to nepřežije...

P. František se však ani ve vězení nevzdal své duchovní služby. I s dalšími kněžími – vězni sloužili tajně mše. Jednou si toho všiml bachař, s radostí, že bude vyznamenán, svolal ostatní bachaře, že ‚flandáky‘ (tak říkali kněžím) přistihl, jak tajně slouží mši. Sebral jim flašku a dával bachařům napít. Ti se začali chechtat: „To je voda! Voda! Ty seš ožralej, že nepoznáš vodu od vína!“ Jeden kněz stačil flašku s vínem schovat, a nechal jen tu s vodou a bachař si toho nevšiml. Pak říkal: „Viděli jste zázrak! Pán Ježíš proměnil vodu ve víno a já jsem proměnil víno ve vodu!“

Jedna z posledních fotografií P. Františka Adamce

Kněží bylo v uranových dolech velmi mnoho. Komunistický režim se na ně často zaměřoval, jako na jednu z hlavních nepřátelských skupin. P. František byl svědkem, jak dozorce jednoho z nich díky své neopatrnosti zastřelil. "Když jsme jeli na jeden vzdálenější důl, tak nás vzali autem, na otevřené korbě. Museli jsme sedět zády k sobě. Vzadu byl bachař a měl u sebe revolver. Automat. Řidič najel na kámen, auto poskočilo. On měl odjištěnou zbraň a vystřelil. A toho kněze z Olomouce zastřelil. Pak byl pohřben jako *zastřelený na útěku*."

Po necelých dvou letech byl P. František převezen do Zdic, kde pracoval ve vápence v Koněprusích. I tam se dozorců chovali neuvěřitelně surově... a P. František vzpomíná, jak na velký pátek musel holýma rukama mačkat lidské výkaly jen pro pobavení jednoho z bachařů: „Bachař si tam na mě zasedl a já jsem ty hovna musel mačkat. ‚Mačkej! Mačkej! Nebo máš kuli v hlavě.‘ A revolver měl u sebe. Vágner se jmenoval. A chechtal se a chechtal. ‚Mačkej, však to jsou tvoje hov...‘ Já jsem přemýšlel, jestli mu to mám dát do frňáku. Ovládl jsem se. Byl Velký pátek. Vzpomněl jsem si na Krista, co on vytrpěl. Ta myšlenka na Krista mě zachránila."

Jedna z mnoha dalších věznic byla Ruzyně. Ta byla nejhorší. P. František pracoval ve vězeňské prádelně a díky tomu byl svědkem mnoha zvrstev, konaných dozorců. Tam chodil i do vyšetřovací místnosti vybírat prádlo. Tak viděl i mnoho krutých výslechů... Vězeň byl přivázan za nohy i za ruce, aby nemohl napadnout toho vyšetřujícího. Viděl mlácení vězňů

při výslechu, slyšel jejich hrozný řev a nářek – to ho pak pronásledovalo i ve spánku. Odnášel pokálené a zkrvavené prádlo. „To byli skutečně krvaví mučedníci“, říká P. František.

Setkal se tam ale i s porozuměním, kdy ho jedna ruská úřednice (v Ruzini byli nasazeni i sovětsí poradci) zachránila před amputací levé nohy, kterou měl ve velmi špatném stavu ještě po úraze z uranových dolů. Přinesla si do prádelny, kde už František pracoval dva roky, vyprat a vymandlovat prádlo. Druhý den přišel za P. Františkem bachař a říká: "Mám příkaz tě přemístit na úklid kanceláří. Rusové to tak chtějí!" To ona ruská úřednice projevila soucit a zařídila to. Pak ho ještě zachránila před amputací nohy. Nenechala ho odvést do pankrácké nemocnice a postarala se o jeho léčbu. Nakonec navrhla i jeho podmíněčné propuštění na amnestii v roce 1956.

Po šesti letech byl tedy propuštěn na osmiletou podmínku. Vážil 42 kg. Nesměl se vrátit ke svému duchovnímu povolání, musel pracovat v cihelně... Jaká to tedy byla svoboda? Pořád byl nepřitelem lidu. I rodina to měla během jeho pobytu ve vězení velmi těžké. Neměli nárok na potravinové lístky a zažili mnoho ústrků od státní správy.

K návratu ke kněžskému povolání mu pomohlo až „pražské jaro“. Působil pak na několika místech: Švábenice u Vyškova, Ivanovice, Chválkovice na Hané, Uherské Hradiště, Staré město u Uher. Hradiště a od r. 1975 až do roku 2009 ve Vacevonicích.

P. František Adamec měl velmi těžký život, přesto při svém vyprávění neustále sršel humorem a životním optimismem. Takto odpověděl na otázku, co je podle něj smyslem života: "Naplnit život dobrem a láskou. Jinak je to planý život a nestojí za nic. Všechno se v přírodě zušlechťuje. Stromy, květiny... všechno. Kdyby se to nezušlechťovalo, tak je z toho džungle. Člověk se musí také sám zušlechťovat a také pomáhat zušlechťovat druhé tím, že pomáhá při jejich výchově. To zušlechťování, bych řekl, spočívá v konání dobra a potírání zla!"

Zaznamenal Vít Lucuk – Osudy 20. století

ZÁZRAK – příběh z Chicaga (Bruno Ferrero)

Osmileté děvče zaslechlo doma, jak se rodiče baví o jejím těžce nemocném mladším bratříčkovi Ondřejovi. Našli mu nádor na mozku a to znamená, že brzy umře. Rodiče byli velmi chudí a už vynaložili všechny úspory. Tatínek nakonec říká: „Už nic nezmůžeme. Myslím, že je konec. Mohl by nás zachránit jen zázrak“

Dívčenka odběhla do svého pokoje, vybrala celou pokladničku a tajně odešla do nejbližší lékárny. Když se dostala k pultu, stoupla si na špičky a před udiveného lékárníka vysypala všechny své peníze. „A co bys chtěla, holčičko?“ „Potřebuju pro svého bratříčka, který je moc nemocný, koupit zázrak“ „Co to říkáš?“ zamumlal lékárník.

„No, mému bratříčkovi Ondřejovi něco roste v hlavě a tatínek říkal, že to je konec, že na operaci nemáme a že by mu pomohl už jenom zázrak. A já mám svého bratříčka moc ráda, tak jsem vzala všechny své peníze, abych mu ten zázrak koupila.“ Lékárník se smutně usmál: „Víš, holčičko, my tady zázraky neprodáváme...“ „Ale jestli tyhle peníze nestačí, tak se budu snažit ještě něco sehnat. Kolik stojí zázrak?“ namítla.

Rozhovor zaslechl jeden vyšší elegantní muž a říká holčičce: „Neplač. Kolik máš peněz?“ „Jeden dolar a jedenáct centů... ale mohla bych ještě něco sehnat...“ Muž se usmál a řekl: „Není třeba. To, co máš, je přesně cena toho zázraku. Doved mě k vám domů, abych se domluvil s tvými rodiči. Uvidíme, zda bude možné ten malý zázrak najít.“

Ten muž byl prof. Carlton Armstrong, světoznámý neurochirurg. Operoval malého Ondřeje a ten se pak po několika týdnech vrátil domů úplně zdravý. Maminka jen zašeptala: „Tahle opera je opravdový zázrak. Kolik asi musela stát...?“

To věděla jen Ondřejova sestřička: jeden dolar a jedenáct centů... a navíc především *velkou lásku* a důvěru sestřičky!

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci)
- Winterthur:** každou sobotu v **18.15** hod. v kapli Panny Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*přátelské posezení* u kafe po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)
- Aarau:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **10.00** h. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
- Luzern:** každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Aarau i Luzernu po mši svaté *přátelské posezení* u kafe)
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.00** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“.
- První pátek v měsíci:** slovenská mše sv. v **19.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich (Od **18.45** hod. – ADORACE)
- Slovenské mše sv.:** v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Basileji:** každou **2. a 4.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2. a 4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. v kryptě kostela Dreifaltigkeit na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, Rue Virg.-Malnati 3, **Meyrin**
v **Lausanne:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.30** hod. v Chapelle du Servan, Chemin E.-Grasset 12

Aktuální informace Čes. i Slov. misie najdete také na www.slovaci.ch a pouze Slov. misie na www.skmisia.ch !

MIMOŘÁDNÁ OZNÁMENÍ

DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – všechny farnosti, kde se scházejí ke svým bohoslužbám různé národnostní skupiny, se setkávají jednou za rok společně.

Toto jsou letošní termíny, které se týkají také naší skupiny:

ZÜRICH: Ve farnosti Herz-Jesu Wiedikon se tato slavnost koná v neděli **21.10.2018**. Společná mše sv. začíná v **11.00** h., po ní následuje pohoštění a kulturní program v prostorách farního centra Johanneum.

Večerní česká mše tento den se již NEKONÁ!

AARAU: Ve farnosti Peter und Paul (u nádraží) se tato slavnost koná v sobotu **10.11.2018**. Kulturní program začíná v **15.00** h., společná bohoslužba je od **18.00** h., po ní následuje Aperó.

LUZERN: Ve farnosti St. Karl na Spitalstrasse se tato slavnost koná v neděli **18.11.2018**. Společná mše svatá začíná v **11.00** h., po ní následuje pohoštění v prostorách farního centra.

MIMOŘÁDNÁ VÝROČÍ – Setkání krajanů **26.10.2018**

U příležitosti **100** let od konce 1.světové války a vzniku Československa, **70** let začátku komunistického teroru v CZ, **50** let od sovětské okupace CZ, **50** let začátku emigrace, **50** let české a slovenské farnosti ve Švýcarsku: Setkání krajanů se uskuteční v pátek **26.10.2018** ve velkém sále (Theatersaal) **Italské misie** v Zürich, Feldstrasse 109. Začátek v **17.30** (Aperó), od **18.00** h. hlavní program (uvítání, hudba, krátká ekumenická

bohoslužba, přednáška českého historika - Dr. Michal Pehr: 100 let Československa a 1000 let české státnosti, diskuze, hudba, občerstvení)

Parkování ve dvoře misie – asi jen 25 aut. Lépe místní dopravou: BUS č.31 od hlavního nádraží směr Farbhof, stanice „Bäckeranlage“ – přímo u misie.

SETKÁNÍ KRAJANŮ v ŘÍMĚ:

Valná hromada členů Českého náboženského střediska VELEHRAD se koná letos v týdnu od **5. do 10.11. 2018**. Pokud by měl někdo z krajanů zájem o pobyt v Římě v tomto termínu, může se ještě přihlásit přímo v Římě: **Tel: 0039/06/636256**, nebo na e-mail adrese: velehrad.roma@gmail.com

Podrobné informace i o cenách a stravování na zcela nových „Webseite“: www.velehrad.net

Jednací den Valné hromady je v úterý 6.11. Ve středu možnost společné audience se Svatým Otcem, ve čtvrtek bývá společný výlet do okolí Říma – zakončený setkáním u dobrého vína ve Frascati, pondělí, pátek a případně sobota každý vlastní program.

PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – každý rok **v měsíci listopadu** vzpomínáme na naše zemřelé. Také v rámci České misie budeme na naše zemřelé pamatovat při mších svatých na všech místech, kde se konají pravidelné bohoslužby.

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 -241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich, T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch

